

Sygn. akt XIV K 688/15; 3 Ds. 547/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Słupsku XIV Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSR Joanna Hetnarowicz - Sikora

Protokolant: Paulina Szostakiewicz

przy udziale Prokuratora PR w S. Artura Kido

po rozpoznaniu w dniach 12 maja 2016 roku, 09 czerwca 2016 roku, 11 sierpnia 2016 roku, 19 września 2016 roku, 16 listopada 2016 roku, 18 stycznia 2017 roku, 13 marca 2017 roku, 11 maja 2017 roku, 12 czerwca 2017 roku i 27 czerwca 2017 roku sprawy

J. Ł. (1) (Ł.)

syna S. i H. z d. P.

urodzonego (...) w S.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 09 września 2015r. w S. wbrew przepisom ustawy nielegalnie posiadał środek odurzający w postaci marihuany w ilości 0,35 grama,

tj. o czyn z art. 64 ust 1 ustawy z dn. 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii

II. w dniu 13 września 2015r. w S. w Centrum Handlowym (...) przy ul. (...) na terenie sklepu (...) będąc uprzednio skazanym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 23 sierpnia 2010 r. sygn. akt II K 437/09 na karę łączną dwóch lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 29 grudnia 2010r. do 23 listopada 2011 r., za czyny z art. 278 § 1 k.k., dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci kurtki skórzanej męskiej koloru czarnego, powodując straty na sumę 999,99 zł czym działał na szkodę E. G.,

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

III. w dniu 13 września 2015r. w S. w Centrum Handlowym (...) przy ul. (...) na terenie sklepu (...) będąc uprzednio skazanym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 23 sierpnia 2010 r. sygn. akt II K 437/09 na karę łączną dwóch lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 29 grudnia 2010r. do 23 listopada 2011 r., za czyny z art. 278 § 1 k.k., dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci czterech par spodni dżinsowych marki P. (...) powodując straty na sumę 956 zł czym działał na szkodę Spółka Jawna H.J. L.,

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

1. uznaje oskarżonego **J. Ł. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego bliżej w punkcie 1 części wstępnej wyroku, który to czyn kwalifikuje jako występki z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za jego popełnienie na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (tj. Dz. U. z 2016 roku, poz. 224 ze zm.) skazuje oskarżonego na karę miesiąca pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (tj. Dz. U. z 2016 roku, poz. 224 ze zm.) orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego opisanego pod poz. 1 w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) na k. 92 akt, zarządzając jego zniszczenie przez Komendę Wojewódzką Policji w G.;

3. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego opisanego pod poz. 2 w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) na k. 92 akt, zarządzając jego zniszczenie;

4. uznaje oskarżonego **J. Ł. (1)** za winnego popełnienia czynów opisanych bliżej w punkcie 2 i punkcie 3 części wstępnej wyroku, z tym ustaleniem, że obu tych czynów oskarżony dopuścił się będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 23 sierpnia 2010 roku w sprawie o sygn. akt II K 437/09 – obejmującym: a/ wyrok Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 12 lutego 2009 roku w sprawie o sygn. akt XIII K 2065/07 skazujący go za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., b/ wyrok Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 18 lutego 2009 roku w sprawie o sygn. akt II K 511/08 skazujący go za czyn z art. 278 § 1 k.k. i za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., c/ wyrok Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 07 października 2009 roku w sprawie o sygn. akt II K 125/09 skazujący go za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i d/ wyrok Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 03 listopada 2009 roku w sprawie o sygn. akt II K 674/08 skazujący go za czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. – na karę łączną 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, którą to karę odbył w części w okresie od dnia 29 grudnia 2010 roku do dnia 23 listopada 2011 roku, z zaliczeniem na poczet orzeczonej kary okresów pozbawienia wolności w dniach 13 września 2007 roku, 19 grudnia 2007 roku, od dnia 04 grudnia 2008 roku do dnia 05 grudnia 2008 roku, od dnia 16 stycznia 2009 roku do dnia 18 lutego 2009 roku, od dnia 07 czerwca 2009 roku do dnia 17 września 2009 roku i od dnia 02 października 2009 roku do dnia 29 listopada 2010 roku, które to czyny kwalifikuje jako występki z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i – uznając te czyny za popełnione w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, w ramach ciągu przestępstw – za ich popełnienie na podstawie art. 278 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. skazuje oskarżonego na karę roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

5. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **J. Ł. (1)** obowiązek zapłaty:

a/ kwoty 999,99 zł (dziewięćset dziewięćdziesiąt dziewięć złotych i dziewięćdziesiąt dziewięć groszy) na rzecz E. G. tytułem naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwem opisanym bliżej w punkcie II części wstępnej wyroku;

b/ kwoty 956,00 zł (dziewięćset pięćdziesiąt sześć złotych) na rzecz H.J. (...) Spółka Jawna w S. tytułem naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwem opisanym bliżej w punkcie III części wstępnej wyroku;

6. na podstawie art. 91 § 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. łączy orzeczone wobec oskarżonego **J. Ł. (1)** w punktach 1 i 4 sentencji wyroku kary pozbawienia wolności i w ich miejsce wymierza oskarżonemu karę łączną roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

7. na podstawie art. 65 § 1 i § 5 k.k. zalicza na poczet orzeczonej wobec oskarżonego w punkcie 6 wyroku łącznej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w postaci zatrzymania oskarżonego w okresie od dnia 09 września 2015 roku godz. 15.20 do dnia 10 września 2015 roku godz. 12:50, przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

8. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2.000 zł (dwóch tysięcy złotych) tytułem części kosztów sądowych – wydatków, zwalniając go od uiszczenia kosztów w pozostałej części.

Sygn. akt XIV K 688/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. Ł. (1) ma 46 lat. Jest kawalerem. Nie posiada nikogo na utrzymaniu. Ma on dziecko w wieku 16 lat, jednakże z tego tytułu nie orzeczono wobec niego obowiązku alimentacyjnego. Posiada wykształcenie podstawowe, z zawodu jest mechanikiem samochodowym. Jest bezrobotny, utrzymuje się z renty w wysokości 600,00 zł oraz prac dorywczych. Majątku większej wartości nie posiada. Wobec J. Ł. (1) orzeczono stopień niepełnosprawności w stopniu umiarkowanym.

J. Ł. (1) był leczony psychiatrycznie z powodu zaburzeń psychotycznych. Zdiagnozowano u niego uzależnienie mieszane od kilku substancji psychoaktywnych, głównie od amfetaminy i marihuany oraz od alkoholu. Z tego powodu był wielokrotnie leczony odwykowo.

Dowód: opinia sądowo – psychiatryczna z dnia 30 października 2015 roku k. 60 – 61.

J. Ł. (1) był uprzednio karany, w tym został skazany prawomocnym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 23 sierpnia 2010 roku w sprawie o sygn. akt II K 437/09 – obejmującym:

a/ wyrok Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 12 lutego 2009 roku w sprawie o sygn. akt XIII K 2065/07 skazujący go za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

b/ wyrok Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 18 lutego 2009 roku w sprawie o sygn. akt II K 511/08 skazujący go za czyn z art. 278 § 1 k.k. i za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

c/ wyrok Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 07 października 2009 roku w sprawie o sygn. akt II K 125/09 skazujący go za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i

d/ wyrok Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 03 listopada 2009 roku w sprawie o sygn. akt II K 674/08 skazujący go za czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

– na karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą to karę odbył w części w okresie od dnia 29 grudnia 2010 roku do dnia 23 listopada 2011 roku, z zaliczeniem na poczet orzeczonej kary okresów pozbawienia wolności w dniach 13 września 2007 roku, 19 grudnia 2007 roku, od dnia 04 grudnia 2008 roku do dnia 05 grudnia 2008 roku, od dnia 16 stycznia 2009 roku do dnia 18 lutego 2009 roku, od dnia 07 czerwca 2009 roku do dnia 17 września 2009 roku i od dnia 02 października 2009 roku do dnia 29 listopada 2010 roku.

Dowód: wyrok łączny Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 23 sierpnia 2010 roku, sygn. akt II K 437/09 k. 66 i 67, wyrok zaoczny Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 12 lutego 2009 roku, sygn. akt XIII 2065/07 k. 68 i 69, wyrok Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 18 lutego 2009 roku, sygn. akt II K 511/08 k. 70 – 73, wyrok Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 17 sierpnia 2009 roku, sygn. akt III K 709/09 k. 73 i 73 v., wyrok Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 7 października 2009 roku, sygn. akt II K 125/09, k. 74 i 75, wyrok Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 23 czerwca 2009 roku, sygn. akt VI Ka 219/09 k. 78 i 79, zaświadczenie z K. z dnia 22 grudnia 2016 roku k. 183 – 185 v.

Nadto na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 30 marca 2015 roku, sygn. akt II K 442/14, J. Ł. (2) został skazany za czyn z art. 278 § 1 w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 28 lipca 2015 roku. Następnie J. Ł. (1) skazany został wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 17 czerwca 2016 roku, sygn. akt XIV K 395/15, za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 15 listopada 2016 roku.

Dowód: wyrok Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 30 marca 2015 roku, sygn. akt II K 442/14, k. 200 i 201 akt sprawy II K 442/14, wyrok Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 28 lipca 2015 roku, sygn. akt VI Ka 365/15 k. 227 akt II K 442/14, wyrok Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 17 czerwca 2016 roku, sygn. akt XIV K 395/15, k. 204 i 205 akt XIV K 395/15, wyrok Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 15 listopada 2016 roku, sygn. akt VI Ka 483/16 k. 240 akt XIV K 395/15.

W dniu 9 września 2015 roku w S. funkcjonariusze Policji dokonali zatrzymania J. Ł. (1). W toku przeszukania funkcjonariusze ujawnili przy J. Ł. (1) posiadany przez niego środek odurzający w postaci marihuany o wadze 0,35 grama netto.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego J. Ł. (1) k. 21 - 23, 21 – 23, 49 i 49 v., protokół zatrzymania osoby k. 3 i 3 v., protokół przeszukania osoby k. 5 7, protokół użycia testera narkotykowego k. 11 i 11 v., protokół komisyjnego przeważenie środka odurzającego k. 12 .

W dniu 13 września 2015 roku w okolicach godz. 10.45 J. Ł. (1) udał się do Centrum Handlowego (...), mieszczącego się w S. przy ul. (...). Następnie usiadł na ławce znajdującej się przed sklepem "L.", skąd przez dłuższy czas obserwował to, co się dzieje w tym sklepie. Następnie upewniwszy się, że obsługa tego sklepu na niego nie patrzy, wszedł do sklepu, schylił się na półkę, na której znajdowały się złożone w kostki ułożone w rząd spodnie i dokonał zaboru należących do H. J. (...) Spółki Jawnej w (...) par spodni dżinsowych marki P. (...) o łącznej wartości 956,00 zł, po czym opuścił sklep.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego J. Ł. (1) k. 21 - 23, 21 – 23, 49 i 49 v., zeznania świadka A. L. k. 149-150, 139 – 140, 13- 14 zbioru C, E. W. k. 165 – 166, 10 – 12 v. zbioru C, odtworzenie zapisu monitoringu sklepu (...) z dnia 13 września 2015 roku oraz opinia biegłego z zakresu antroposkopii i profilowania kryminalnego J. B.;

Następnie tego samego dnia, ok. 11.40, J. Ł. (1) wszedł do sklepu (...) i ustalając, iż obsługa tego sklepu zajęta wykonywanymi czynnościami nie zwraca na niego uwagi, zdjął znajdującą się na wieszaku przy wejściu sklepu męską kurtkę skórzaną koloru czarnego o wartości 999,99 zł, schował ją pod przewieszoną przez ramię własną kurtkę, wyszedł z tego sklepu i opuścił Centrum Handlowe (...). Przedmiotowa kurtka należała do E. G., właścicielki punktu handlowego P. L. przy Centrum Handlowym (...) w S..

Dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu profilowania kryminalnego J. B. z dnia k. 226 - 302 v., zeznania świadka M. D. k. 150 – 151, odtworzenie zapisu monitoringu sklepu (...) z dnia 13 września 2015 roku;

Zabrane z obu punktów handlowych przedmioty J. Ł. (2) zabrał na teren Centrum Handlowego (...), gdzie sprzedał je przypadkowym osobom. Uzyskane w ten sposób środki pieniężne przeznaczył na jedzenie oraz papierosy.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego J. Ł. (1) k. 21 - 23, 21 – 23, 49 i 49 v.

J. Ł. (1) w chwili popełnienia zarzucanych mu czynów miał zdolność rozumienia znaczenia czynów i kierowania swoim postępowaniem. Brak jest podstaw do kwestionowania jego poczytalności.

Dowód: opinia sądowo – psychiatryczna z dnia 30 października 2015 roku k. 60 – 61.

Następujący stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

- częściowo wyjaśnień oskarżonego **J. Ł. (1)** : k. 119, 21 – 23, 49 i 49 v.;
- zeznań świadków: **A. L.** k. 149-150, 139 – 140, 13- 14 zbioru C, **M. D.** k. 150 – 151, **E. W.** k. 165 – 166, 10 – 12 v. zbioru C;
- opinii biegłego sądowego z zakresu profilowania kryminalnego J. B. z dnia k. 226 - 302 v.,
- oględzin i odtworzenia zapisu nagrań z monitoringu ze sklepu (...) z dnia 13 września 2015 roku;
- dokumentów zawnioskowanych przez prokuratora w akcie oskarżenia w wykazie pod pozycją od 1 do 7;
- oraz pozostałego materiału dowodowego ujawnionego na rozprawie głównej (k. 308).

Oskarżony J. Ł. (1) w toku postępowania przygotowawczego podczas przesłuchania w dniu 10 września 2015 roku przyznał się do posiadania przez niego marihuany, wskazując, iż posiadał ją jedynie na własny użytek. J. Ł. (1) wskazał,

iż podczas przeprowadzonej kontroli chciał ją ukryć poprzez połknięcie woreczka, w którym ją przechowywał, jednak nie zdążył tego dokonać (k. 21 – 22).

Następnie oskarżony J. Ł. (1) w toku postępowania przygotowawczego podczas przesłuchania w dniu 15 września 2015 roku przyznał, iż we wrześniu 2015 roku dokonał kradzieży w dwóch sklepach znajdujących się na terenie Centrum Handlowego przy ul. (...) w S.. W pierwszym z nich z nich zdjął z wieszaka kurtkę, po czym wyszedł ze sklepu, następnie w drugim z nich wziął z półki cztery pary spodni, po czym również opuścił sklep. Następnie udał się Centrum Handlowego (...) przy ul. (...) w S. i rzeczy te sprzedał przypadkowo napotkanym osobom. Oskarżony wyjaśnił, iż nie pamięta za jaką kwotę sprzedał te przedmioty oraz dlaczego dokonał kradzieży, albowiem nie miał takiego zamiaru. Oskarżony wskazał nadto, iż leczy się psychiatrycznie, zaś za uzyskane pieniądze zakupił żywność oraz papierosy (k. 49 i 49 v.).

Oskarżony J. Ł. (2) na rozprawie głównej w dniu 12 maja 2016 roku przyznał się do popełnienia czynów opisanych w pkt I i III aktu oskarżenia i nie przyznał się do popełnienia czynu objętego w pkt II aktu oskarżenia., przy czym odmówił składania wyjaśnień oraz udzielenia odpowiedzi na pytania (k. 118 - 120).

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zarówno okoliczności popełnienia zarzucanych oskarżonemu czynów, jak i wina sprawcy nie budzą wątpliwości.

Na gruncie złożonych przez oskarżonego wyjaśnień (k. 119, 49 i 49 v., 21 – 23) wskazać należy, iż w toku postępowania przygotowawczego przyznał się on do popełnienia wszystkich zarzucanych mu oskarżeniem czynów (k. 21 – 23, 49 i 49 v.), zaś w toku postępowania sądowego przyznał się on do popełnienia czynów wskazanych w pkt I i III aktu oskarżenia oraz odmówił składania wyjaśnień oraz odpowiedzi na pytania (k. 119).

W kwestii zarzutu określonego w pkt I aktu oskarżenia wskazać należy, iż J. Ł. (1) przyznał się do posiadania znalezionej przy nim środka odurzającego w postaci marihuany, wskazując, iż wymieniona substancja zabroniona należała do niego i była przeznaczona na jego własny użytek. Sąd – wobec braku dowodów przeciwnych - wyjaśnienia owe uznał za zgodne z prawdą, opierając na nich ustalenia stanu faktycznego. Twierdzenia oskarżonego są bowiem jasne i spójne z dowodami z dokumentów przedstawionych przez oskarżyciela.

W kwestii zarzutu określonego w pkt III aktu oskarżenia wskazać trzeba, iż tutaj również oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, wskazując, iż dokonał kradzieży w sklepie (...), znajdującym się na terenie Centrum Handlowego przy ul. (...) w (...) par spodni o wartości 956,00 zł. Przyznanie to Sąd również uznał za wiarygodne, albowiem ustalenie takie można poczynić na podstawie całości materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie.

Sąd natomiast uznał za niewiarygodne wyjaśnienia oskarżonego J. Ł. (1) złożone w toku postępowania sądowego w części, w której nie przyznał się on do popełnienia czynu zawartego w pkt II aktu oskarżenia, albowiem w konfrontacji z pozostałymi dowodami – przede wszystkim z nagraniem z monitoringu i opinią biegłego z zakresu antroposkopii i profilowania kryminalnego – wyjaśnienia oskarżonego we wskazanym zakresie uznać należało jedynie za przyjętą przez niego nieudolną linię obrony zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności karnej za ten czyn. Z całą mocą podkreślić należy, że J. Ł. (1) w złożonym w toku postępowania sądowego oświadczeniu ograniczył się jedynie do zanegowania tego, iż w dniu 13 września 2015 roku dopuścił się kradzieży w sklepie (...), przy czym znamienne jest fakt, iż w toku postępowania przygotowawczego oskarżony przyznał się do popełnienia tego czynu. Jednocześnie J. Ł. (1) nie podał żadnych innych informacji pozwalających na ustalenie, w jakim innym ewentualnie miejscu oskarżony w chwili kradzieży przebywał, nie ustosunkował się także w żaden sposób do kwestii podobieństw wizerunku mężczyzny z nagrania monitoringu. Samo zatem nieprzyznanie się do popełnienia czynu zarzucanego oskarżonemu w niniejszej sprawie nie mogło stanowić równorzędnego przeciwdowodu, zaś samo oświadczenie J. Ł. (1) o nieprzyznaniu się do zarzucanego czynu należy uznać za niezgodne z prawdą.

Zauważyć trzeba, że w sprawie dopuszczono dowód z zeznań świadków będących pracownikami obu punktów handlowych, w których doszło do kradzieży. Zeznania stających w sprawie świadków A. L., M. D. oraz E. W. Sąd ocenił jako wiarygodne z uwagi na ich spójność i zbieżność z materiałem dowodowym, a nadto z uwagi na to, iż nie byli oni w jakikolwiek sposób powiązani z oskarżonym. Świadkowie ci zrelacjonowali ich mechanizm oraz potwierdzili wartości skradzionych przedmiotów. Z całą mocą podkreślić jednak należy, że świadkowie nie dostrzegli naocznie samego momentu kradzieży, a szczegóły wydarzeń znane im były w związku z następczym po ujawnieniu kradzieży odtworzeniem monitoringu. Świadkowie nie znali przy tym uprzednio J. Ł. (1), a zatem nie mieli oni wiedzy o jego danych osobowych, jak również nie potrafili zidentyfikować go z ewentualnych uprzednich z nim spotkań. W tym zakresie jednak dowodami istotnymi dla sprawy okazały się zapisy z monitoringu sklepowych obu punktów handlowych, na których zarejestrowano zarówno moment kradzieży, jak i wizerunek sprawcy, jak również dowód z opinii biegłego z zakresu antroposkopii i profilowania kryminalnego.

Dowód z zapisu monitoringu zabezpieczony ze sklepów (...) oraz P. L. w S. w ocenie Sądu stanowił miarodajny materiał dowodowy. Nagrania zostały zabezpieczone w sposób gwarantujący ich pierwotny zapis, a nadto w toku oględzin nie stwierdzono zmian pierwotnej treści obu zapisów w postaci ingerencji w jego przebieg. Zauważyć także należy, że sylwetka mężczyzny dokonującego ze sklepu (...) zaboru mienia w postaci 4 par spodni w pełni odpowiada wizerunkowi mężczyzny uwidocznionemu na nagraniu monitoringu sklepu (...). Istotnym jest także, że Sąd miał możliwość porównania wizerunku mężczyzny na nagraniach monitoringu sklepów (...) i sylwetki samego oskarżonego na terminie rozprawy, w sposób bezpośredni identyfikując mężczyznę na nagraniu jako oskarżonego (k. 150 i 160). Nadto proste porównanie wizerunków osoby widniejącej na zapisach monitoringu w sprawach II K 442/14 czy XIV K 395/15 z wizerunkiem osoby uwidocznionej na zapisie monitoringu w niniejszej sprawie (nie mówiąc już o podobieństwie modus operandi w każdej z tych spraw) pozwala na jednoznaczną ocenę podobieństwa sylwetek, wskazując na tożsamość oskarżonego.

Dowodem potwierdzającym ustalenia Sądu w tym zakresie, a przede wszystkim – korespondującym z własnymi ustaleniami Sądu, jest dowód z opinii biegłego sądowego J. B. z zakresu badań profilowania kryminalnego. Dowód ten miał na celu przede wszystkim potwierdzenie lub wykluczenie ustaleń Sądu poczynionych samodzielnie na rozprawie w toku odtworzenia zapisów monitoringu sklepów (...) oraz L. i jego efektem jest potwierdzenie ustalenia tożsamości osoby wskazanej na tych nagraniach. Dowód ten jest dla Sądu wiarygodny z uwagi na przedstawienie przez biegłego toku rozumowania pozwalającego zweryfikować przesłanki oraz wnioski, mające podstawy logicznego rozumowania. Opinia biegłego z zakresu badań profilowania kryminalnego jest jasna, spójna i rzetelna. Biegły w swej opinii wskazał, że osoba przedstawiona na materiale dowodowym i osoba z materiału porównawczego, który zawierał także nagrania pochodzące ze sklepów (...) oraz Castorama, za kradzież, w których oskarżony został prawomocnie skazany w sprawach II K 442/14 oraz XIV K 395/15, to J. Ł. (1).

Sąd za pełną i jasną uznał opinię sporządzoną do sprawy, tj. opinię sądowo - psychiatryczną z dnia 30 października 2015 roku dotyczącą oskarżonego J. Ł. (1). Jest to opinia, która zawiera tezy odpowiadające na wszelkie istotne dla sprawy kwestie. Tezy te poparte są należyтым uzasadnieniem wypływającym z wiedzy i doświadczenia specjalistycznego biegłych. Brak jest podstaw do kwestionowania tej opinii. Sąd nie dopatrywał się w powyższej opinii żadnych nieścisłości lub sprzeczności. Biegli sporządzili opinię w sposób wyczerpujący, zupełny oraz czytelny. Opinia ta nie została zakwestionowana przez którąkolwiek ze stron.

Sąd dał wiarę pozostałym dowodom zgromadzonym w sprawie, w tym zaliczonym w poczet materiału dowodowego dowodom z dokumentów, w szczególności, iż nie znalazł podstaw, by odmówić im takiego waloru.

Powyższe dowody, rozpatrywane we wzajemnym powiązaniu, przekonały Sąd o zasadności zarzutów stawianych oskarżonemu. Zauważyć trzeba, że sam mechanizm kradzieży nie budził żadnych wątpliwości wobec wyraźnego i jednoznacznego zapisu monitoringu sklepowego (zapis ów w całości odtworzony został na rozprawach w dniach 9 czerwca 2016 roku oraz 11 sierpnia 2016 roku), a który to zapis dodatkowo znalazł potwierdzenie w relacjach świadków A. L., M. D. oraz E. W., wskazujących na rodzaj, ilość i wartość skradzionego towaru oraz na okoliczności kradzieży.

Reasumując, zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił na jednoznaczne i kategoryczne stwierdzenie, iż w dniu 9 września 2015 roku J. Ł. (1), wbrew przepisom ustawy, posiadał środek odurzający w postaci marihuany w ilości 0,35 grama (pkt I aktu oskarżenia) oraz w dniu 13 września 2015 roku dokonał kradzieży mienia w postaci kradzieży kurtki o wartości 999,99 zł oraz 4 par spodni o wartości 956,00 zł, ze sklepu (...) oraz P. L. w CH J..

W następstwie ustalenia stanu faktycznego sprawy Sąd przystąpił do subsumpcji przypisanych oskarżonemu zachowań pod określoną przepisami prawa normy prawne.

Odnosnie czynu zawartego w pkt I aktu oskarżenia wskazać i wyjaśnić należy podstawy prawne inkryminacji nielegalnego posiadania środków odurzających lub substancji psychotropowych, którą to materię reguluje ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, zawierając przepisy karne inkryminujące zachowania niezgodne z treścią tej ustawy.

I tak zgodnie z treścią art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U z 2005 roku, Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) działa bezprawnie ten, kto wbrew przepisom ustawy posiada środki odurzające lub substancje psychotropowe. Działanie przestępcze, o którym mowa w art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U z 2005 roku, Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) polega na niezgodnym z ustawą posiadaniu środków odurzających lub substancji psychotropowych, to jest środków i substancji wymienionych w załączniku do tejże ustawy. Posiadanie jest stanem polegającym na faktycznym władztwie nad daną rzeczą. Może być wykonywane bezpośrednio, jak i za pośrednictwem innej osoby. Pojęcie posiadania jest szerokim pojęciem i oznacza każde, choćby nawet krótkotrwałe, faktyczne władztwo nad rzeczą.

Przekładając powyższe rozważania na grunt zarzutu zawartego w pkt 1 aktu oskarżenia wskazać należy, że oskarżony wypełnił swoim zachowaniem dyspozycję z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Oskarżony bowiem posiadał – mając do własnej dyspozycji i na własne potrzeby – środek odurzający w postaci marihuany w ilości 0,35 grama netto, co oczywiście nie pozwala przyjąć by ilość ta była znaczna w rozumieniu art. 62 ust. 2 cytowanej powyżej ustawy. Skutkiem tego jest przypisanie oskarżonemu popełnienie przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Czyn przypisany oskarżonemu cechuje się dużym stopniem winy. Sąd nie dopatrył się przy tym żadnych okoliczności umniejszających, czy wyłączających zawinięcie oskarżonego.

J. Ł. (1) – osoba dojrzała, sprawna intelektualnie i funkcjonująca samodzielnie w życiu codziennym – miał możliwość rozpoznania bezprawności swojego zachowania. Jednak w czasie swego bezprawnego, karalnego i karygodnego działania nie dał on posłuchu obowiązującym normom prawnym, pomimo tego, że w ustalonych przez sąd konkretnych okolicznościach popełnienia czynu zachodziła pełna wymagalność zgodnego z prawem zachowania.

Dodatkowo wskazać należy, że oskarżony miał świadomość tego, jakiego rodzaju substancję posiada i że posiadanie marihuany jest zabronione, a więc działał świadomie w określony sposób.

Także i stopień społecznej szkodliwości czynu został oceniony przez Sąd jako znaczny z uwagi na zadysponowanie przez oskarżonego środkami odurzającymi, które mają negatywny wpływ na zdrowie ludzkie.

Odnosnie czynu zawartego w pkt II i III aktu oskarżenia wskazać należy, iż zachowania te wypełniają znamiona przestępstw z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Określone w dyspozycji art. 278 § 1 k.k. przestępstwo kradzieży jest przestępstwem umyślnym, a do jego znamion należy zabór w celu przywłaszczenia cudzej rzeczy ruchomej. Jest to przestępstwo zaliczane do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych. Ustawa wymaga, aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym w tym przypadku jest przywłaszczenie cudzej rzeczy ruchomej. Następuje to z momentem objęcia rzeczy przez sprawcę w faktyczne władanie, celem jej przywłaszczenia (animus rem sibi habendi), kosztem jej właściciela, czyli w zamiarze postąpienia z przedmiotem zaboru tak, jakby się było jego właścicielem. Powyższe ujęcie znamion strony

podmiotowej wyklucza możliwość popełnienia tego występku z zamiarem ewentualnym. Zamiar bezpośredni winien obejmować zarówno cel, jak i sam sposób działania zmierzający do zrealizowania tego celu.

Sąd ustalił iż w niniejszej sprawie oskarżony przejawiał zamiar bezpośredni kradzieży kurtki oraz 4 par spodni bowiem podjął starania mające na celu umożliwienie dokonania kradzieży (obserwacja pracowników sklepu, w tym dłuższa obserwacja przez sklepem (...)) a następnie ukrycia tych przedmiotów pod własną odzieżą przewieszona przez ramię i energiczne opuszczenie sklepów bez zapłaty.

Z uwagi na powyższe Sąd uznał, że oskarżony J. Ł. (1) w dniu 13 września 2015 roku w S., na terenie CH J., w Sklepie (...), dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci kurtki skórzanej męskiej koloru czarnego o wartości 999,99 zł, czym działał na szkodę E. G. oraz w dniu 13 września 2015 roku w S., na terenie CH J., w Sklepie (...), dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci 4 par spodni dżinsowych o łącznej wartości 956,00 zł, czym działał na szkodę Spółki Jawnej H.J. L., przy czym czynów tych dopuścił się będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 23 sierpnia 2010 roku w sprawie o sygn. akt II K 437/09 – obejmującym: a/ wyrok Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 12 lutego 2009 roku w sprawie o sygn. akt XIII K 2065/07 skazujący go za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., b/ wyrok Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 18 lutego 2009 roku w sprawie o sygn. akt II K 511/08 skazujący go za czyn z art. 278 § 1 k.k. i za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., c/ wyrok Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 07 października 2009 roku w sprawie o sygn. akt II K 125/09 skazujący go za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i d/ wyrok Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 03 listopada 2009 roku w sprawie o sygn. akt II K 674/08 skazujący go za czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. – na karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą to karę odbył w części w okresie od dnia 29 grudnia 2010 roku do dnia 23 listopada 2011 roku, z zaliczeniem na poczet orzeczonej kary okresów pozbawienia wolności w dniach 13 września 2007 roku, 19 grudnia 2007 roku, od dnia 04 grudnia 2008 roku do dnia 05 grudnia 2008 roku, od dnia 16 stycznia 2009 roku do dnia 18 lutego 2009 roku, od dnia 07 czerwca 2009 roku do dnia 17 września 2009 roku i od dnia 02 października 2009 roku do dnia 29 listopada 2010 roku, które to czyny zakwalifikował jako przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. Ponadto uznając wymienione powyżej czyny za popełnione w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, w ramach ciągu przestępstw – za ich popełnienie na podstawie art. 286 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. Sąd Rejonowy w Słupsku skazał oskarżonego J. Ł. (1) na karę roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 3 sentencji wyroku).

Sąd ustalił, iż stopień zawinienia sprawcy czynów jest znaczny, gdyż działał on z zamiarem bezpośrednim. J. Ł. (1) – osoba dojrzała, sprawna intelektualnie i funkcjonująca samodzielnie w życiu codziennym – miał możliwość rozpoznania bezprawności swojego czynu. Jednak w czasie swego bezprawnego, karalnego i karygodnego działania nie dał posłuchu obowiązującym normom prawnym, pomimo tego, że w ustalonych przez sąd konkretnych okolicznościach popełnienia czynu zachodziła pełna wymagalność zgodnego z prawem zachowania.

Sąd zatem nie dopatrywał się przy tym żadnych okoliczności umniejszających czy wyłączających zawinienie oskarżonego.

Spoleczna szkodliwość czynów popełnionych przez oskarżonego jest oczywista, jako że czyny ów popełnione zostały na szkodę osób trzecich i uderzały w prawa własności osób trzecich. Zauważyć przy tym należy, iż analiza karty karnej oskarżonego prowadzi do wniosku, iż z popełniania przestępstw przeciwko mieniu oskarżony uczynił sobie swoisty sposób na łatwy zarobek, działając przy tym w pełnym lekceważeniu norm społecznych i obyczajowych oraz w braku poszanowania dla cudzego prawa własności.

Przystępując do wymiaru kary, wskazać trzeba, że Sąd miał na względzie dyrektywy jej wymiaru opisane w art. 53 i 58 § 1 k.k., w tym przede wszystkim wychowawcze działanie kary oraz cele zapobiegawcze wyrażające się w dążeniu do wyeliminowania u oskarżonego zachowań godzących w przyjęty porządek prawny, a mających swe źródło przyczynowe w lekceważącym podejściu do norm i zakazów obowiązujących w społeczeństwie.

Wymierzając kary, Sąd uwzględnił wszystkie okoliczności łagodzące i obciążające po stronie oskarżonego.

W zakresie okoliczności łagodzących Sąd nie dopatrywał się jakiegokolwiek tego rodzaju okoliczności.

Wśród okoliczności obciążających, należy wskazać dotychczasową, wielokrotną karalność w tym również za przestępstwa kradzieży, czyniąc sobie z nich sposób na życie.

I tak, w konsekwencji przypisania oskarżonemu czynu z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, za jego popełnienie na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii Sąd Rejonowy w Słupsku skazał oskarżonego J. Ł. (1) na karę miesiąca pozbawienia wolności (pkt 1 sentencji wyroku).

Sąd uznał, że tak ukształtowana kara za czyn przypisany oskarżonemu jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz do stopnia zawinienia sprawcy.

Orzeczonej karze osiągnięte przy tym pokładane w niej cele w zakresie oddziaływania społecznego i wpływie wychowawczo i zapobiegawczo wobec oskarżonego na przyszłość, stanowiąc nadto czynnik kształtujący świadomość prawną społeczeństwa i informując o normach sankcjonowanych oraz karach orzekanych za ich naruszenie.

Mając na względzie obligatoryjne w tym zakresie przepisy nakazujące orzeczenie przepadku środka odurzającego, na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii Sąd orzekł nadto przepadek środka odurzającego w postaci marihuany, opisanego bliżej w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod. poz. 1 (k. 92 akt), nakazując jego zniszczenie przez Komendę Wojewódzką Policji w G. (pkt 2 sentencji wyroku).

Z kolei na podstawie art. 44 § 2 k.k. Sąd uznał za celowe orzeczenie przepadku dowodu rzeczowego w postaci zawiniątka z folii aluminiowej, w którym uprzednio znajdowała się marihuana, opisanego bliżej w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod. poz. 2 (k. 92 akt), nakazując jego zniszczenie (pkt 3 sentencji wyroku).

Odnośnie natomiast przypisania oskarżonemu czynów z art. 278 § 1 k.k., – uznając te czyny za popełnione w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, w ramach ciągu przestępstw – za ich popełnienie na podstawie art. 278 §1 k.k. przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. Sąd skazał oskarżonego na karę roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.

W ocenie Sądu, zastosowana kara izolacyjna pozwoli na odczucie negatywnych konsekwencji przez oskarżonego w stopniu pozwalającym na refleksję nad swoim postępowaniem. Nadto orzeczonej karze – będącej adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości czynu i do stopnia zawinienia sprawcy - osiągnięte pokładane w niej cele w zakresie oddziaływania społecznego i wpływie wychowawczo i zapobiegawczo wobec oskarżonego na przyszłość, stanowiąc nadto czynnik kształtujący świadomość prawną społeczeństwa i informując o normach sankcjonowanych oraz karach orzekanych za ich naruszenie. Kara pozbawienia wolności w orzeczonym wymiarze czyni zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a nadto uwzględnia fakt, iż oskarżony uczynił sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu.

Z uwagi zaś na ustalone w sposób pewny rozmiary szkód wywołane czynami oskarżonego, Sąd orzekł wobec niego na podstawie art. 46 § 1 k.k. obowiązek zapłaty: kwoty 999,99 zł na rzecz E. G. tytułem naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwem opisanym bliżej w punkcie II części wstępnej wyroku oraz kwoty 956,00 zł na rzecz H.J. (...) Spółka Jawna w S. tytułem naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwem opisanym bliżej w punkcie III części wstępnej wyroku (pkt 5 sentencji wyroku).

Na podstawie art. 91 § 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. Sąd połączył orzeczone wobec oskarżonego J. Ł. (1) w pkt 1 i 4 wyroku kary pozbawienia wolności i w ich miejsce wymierzył oskarżonemu karę łączną roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 6 sentencji wyroku).

Kara łączna jest adekwatna do wagi czynów przypisanych oskarżonemu, uwzględnia też fakt, iż poszczególnymi czynami oskarżony naruszył różnorodne dobra prawne.

Rozważając ponadto możliwość zastosowania w stosunku do oskarżonego J. Ł. (1) instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary, Sąd uznał że nie występują w jego przypadku przesłanki pozytywnej prognozy kryminologicznej. Był już on bowiem piętnastokrotnie karany na kary pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 65 § 1 i § 5 k.k. Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, tj. okres zatrzymania oskarżonego w okresie od dnia 9 września 2015 roku godz. 15.20 do dnia 10 września 2015 roku godz. 12:50, przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności (pkt 7 sentencji wyroku).

Na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2.000,00 zł tytułem części kosztów sądowych w postaci wydatków, uznając, iż sytuacja majątkowa oskarżonego uniemożliwia mu uiszczenie kosztów sądowych w pozostałym zakresie (pkt 8 sentencji wyroku).

S., dnia 16 sierpnia 2017 roku

Sędzia Sądu Rejonowego w Słupsku

Joanna Hetnarowicz-Sikora